

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΧΡΟΝΙΑ Δ'. ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1930 - ΤΕΥΧΟΣ 11^ο

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Μέσα στὰ βάθια τοῦρανοῦ γλυκοτρεμάμενα, θολά,
κι' ἓνα πρὸς ἓνα χάνονται τὰ νυσταγμένα ἀστέρια,
ξάγρυπνη ἐγὼ σιὸ σιωπηλὸ τὸ δάσο ἀκόμα τριγυρνῶ
καὶ πίνω ἀπὸ τὴς εὐωδιῆς πὺν μὲ ποτίζει πλέρια.

"Εχω μεθύσει μιὰ σταλιά, καὶ τὸ κορμί μου εἶναι λαφρὸν
καὶ σὰν πευκάκι ὁλόδροσο δῶθε καὶ κεῖθε σειέται,
μὲς τῆς καρδιᾶς μου τῇ φωλιά τρεμοταλεύει ἓνα πουλί,
καὶ σὲ τραγούδι ὀλέγλυκον ἀπόψε λησμονιέται.

"Ω! ξελογιάστρα φοβερή, μαγεύτρα φύση πὺν πλανᾷς
κι' αὐτοὺς ἀκόμα πὺν ὥς τὰ ψὲς ἐλυόναν μὲς τὸ κλᾶμμα...
δὲν εἶμαι κι' ἄλλο τώρα πιά παρὰ δυὸ μύτια ἐκστατικά,
πὺν ὅλο κι' ἀνοίγονται μπροστὰ σι' ἀπίστευτὸ σου θᾶμμα.

Ψυχὴ μου τῶλπιζες ποτὲ μιὰ τέτοια νύχτα νὰ χαρῆς ;
"Αναγαλλιάζει ὁ "Ερωτας· εἶν' ἡ δικιά του ἡ ὥρα.
Κάτω ἀπ' τὴν πεύκινη σκεπὴ ξεφεύγουν τρέμονες κραυγές,
κι' ἴσκιοι παλεύουνε διπλοὶ μὲς τὰ σκοτάδια τώρα.

Πῶς ἔτσι ὥραϊα κι' ἔτσι ἀγνὰ πλάθεται γύρω μου ἡ ζωή !
Στὸ πρῶτο θάμπος δυὸ κορμιὰ σμιγμένα ξεχωρίζω,
κι' ἀπὸ εὐλάβεια σιὸ ἱερὸ κρεββάτι πὺν προσφέρει ἡ γῆ,
σι' ἀκρόνυχά μου ἀνάλαφρα, χορευτικὰ βαδίζω...

Τῇ δροσανάσα τοὺς κρατοῦν γύρω τριγύρω τὰ δεντρά,
καὶ τ' ἀγεράκι τ' αὐγινὸ δὲ βγάζει πιά μήτε ἄχνα,
λὲς καὶ προσμένουνε κι' αὐτὰ τῆς ἡδονῆς τὸ θεῖο πιωτό,
π' ἀκράταγο θὰ ξεχυνθῇ μὲς ἀπ' τ' ἀντρίκεια σπλάχνα !

.....
Σάμπως κομμάτια τοῦρανοῦ γιομᾶτα ἀπ' ὄνειρο καὶ φῶς,
τώρα τὰ μάτια τοὺς μοῦ λὲν πῶς πάει νὰ ξημερώσῃ,
χεροπιασιὰ καθὼς κινᾶν μὲ τὰ βαριά τοὺς τὰ τοσιπιά,
πέρ' ἀπ' τὸ δάσο πὺν γλυκὰ τοὺς ἔχει ζευγαρώσει...